

Portret żony w ślubnej sukni

Autor: Jan Matejko

Data powstania: 1865 rok.

Wymiary: wysokość 130 cm, szerokość 106,50 cm.

Technika: olejna na płótnie.

Zbiory: Muzeum Narodowego w Warszawie.

Młoda kobieta w białej, ślubnej sukni opiera się o czerwone oparcie sofy.

W tle czerwono brązowa ściana.

Upięte do góry, brązowe włosy kobiety częściowo osłania długi, biały welon w drobny wzór.

Na brzegach ozdobiony jest delikatną koronką.

Płatki uszu zdobią duże, zwisające, perłowe kolczyki w owalnym kształcie.

Okrągła twarz o delikatnych rysach.

Czoło niskie i gładkie.

Spod mocno zarysowanych, czarnych brwi spoglądają na nas duże, brązowe oczy.

Nos prosty, zgrabny.

Jasne i kształtne usta zakończone dołeczkami.

Suknia z bufiastymi rękawami.

Pod szyją stójka z białą falbanką.

Na stójce duża perłowa, owalna broszka.

Wokół stójki złoty wisiołek.

Na wysokości pasa przedramiona ułożone jedno nad drugim.

Lewa ręka pod spodem.

Na nadgarstku drugiej ręki, złota, gruba bransoleta. Na najmniejszym palcu pierścioneł.

Ramiona kobiety okrywa płaszcz barwy ecru, z rozciętymi rękawami.

Na nich ozdobne haftki.

Czerwone oparcie sofy, na rogach zakończone złotymi frędzlami.

Suknia ślubna Teodory Matejko została zaprojektowana przez Jana Matejko, a wykonana przez bocheńskiego krawca Ryparka. Portret żony w ślubnej sukni powstał po powrocie pary z podróży poślubnej do Paryża. Teodora Matejko często pozowała do obrazów męża, a jej twarz posiadają m.in. Barbara Radziwiłłówna, królowa Bona Sforza w "Hołdzie pruskim".